

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.  
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.  
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.  
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



# • HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN



ÄLFSBORGSFJORDEN. — FOTO. LINDBOHN, GÖTEBORG.

13<sup>DE</sup> ÅRG

DEN 28 JANUARI 1912.

N<sup>o</sup> 18.

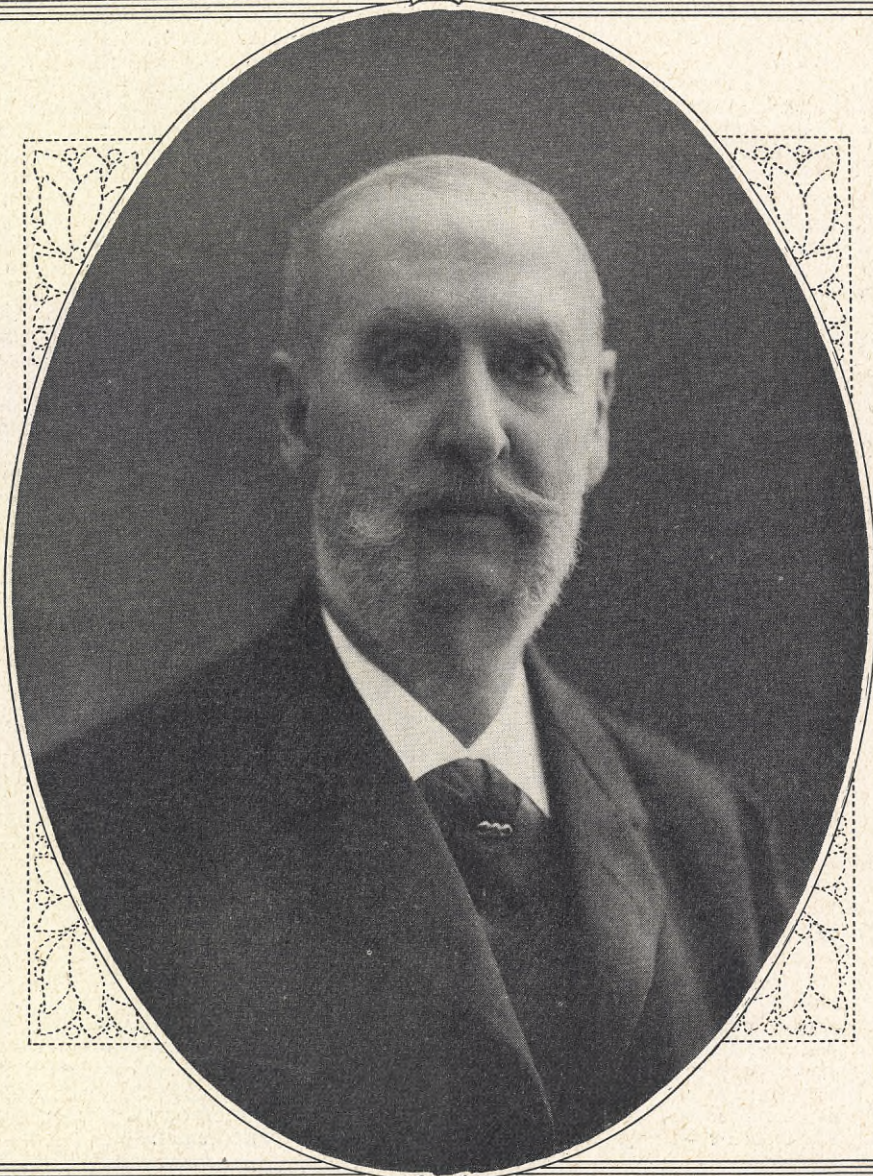


Foto. Rylander, Kristianstad.

KV. skt. Dingt Silfversparre.

*H. Rylander*

## FREDRIK BARNEKOW †.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA

Från Kristianstad ingick den 14 dennes under rättelse, att godsägaren frih. C. F. K. Barnekow därstädes aflidit. Med honom bortgick en man, som mer än de flesta intresserad och oegennyttigt deltagit i sin samtids offentliga lif.

Frih. *Christian Fredrik Kiell Barnekow* var född på Åraslöf i Vinslöfs socken af Kristianstads län den 26 nov. 1839, ende son till dåvarande ryttmästaren, frih. Adolph Christian Barnekow och hans maka, friherrinnan Eva Christina Gyllenkrook. Moderlös redan vid födseln fick frih. Barnekow den för den skånska landtadeln vid denna tid vanliga uppfostran. Han aflade studentexamen i Lund 1856, blef fanjunkare utan lön vid Skånska dragonregementet 1858, aflade officersexamen 1860 och blef samma år underlöjtnant vid nämnda regemente. I denna egenskap kvarstod han i tio år, tills han 1870 begärde och erhöill afsked för att efter sitt giftermål med friherrinnan Elisabeth Ramel 1869 helt ägna sig åt skötseln af Åraslöf, som efter hans faders död inköpts (1860) af hans morbror, baron F. E. Gyllenkrook på Sinclairsholm, men nu af dennes son återförvärfvades. Med sina 5<sup>3</sup>/<sub>4</sub> mantal gaf detta gods sin ägare full sysselsättning, men det fördje icke så länge, förrän baron Barnekows intresse togs i anspråk äfven för allmänna värf. Redan 1877 invaldes han af Kristianstads läns landsting i första kammaren och hade där säte i två 9-årsperioder, tills han 1895 af Västra Göttinge domsaga utsågs till den gamle frisinna riksdaysveteranen Ola Bosson Olssons efterträdare i andra kammaren. Här kvarstod han sedan i tre valperioder, tills han 1905 på grund af framskriden ålder efter att ha bevistat 32 riksdagar undanbad sig återval.

I riksdagen intog frih. Barnekow såväl i första som i andra kammaren en synnerligen ansedd ställning. Redan vid sin första riksdag (1878) utsågs han till suppleant icke blott i bevillningsutskottet, utan ock i det särskilda utskott, som hade att behandla det De Geerska härordningsförslaget. Redan efter två riksdagar uppflyttades han till ordinarie ledamot af bevillningsutskottet, som han sedan med undantag för 1883 oafbrutet tillhörde ända t. o. m. 1893 och i hvilket han var vice ordförande 1888–91 samt ordförande de därpå följande båda riksdagarne, liksom han varit det redan under 1887 års majriksdag. Efter öfvergången till andra kammaren fick han plats i konstitutionsutskottet, där han redan 1900 avancerade till vice ordförande. Han hade ock säte i 1905 års hemliga utskott.

Under hela sin riksdagstid underhöll frih. Barnekow nära förbindelser med landtmannapartiet och anslöt sig i stort sedt till de åskådningar, som omfattades af dettas moderatare del. Under första delen af sin riksdagsbanan hänfördes han sålunda till den s. k. skånska fraktionen i första kammaren. Längre fram omfattade frih. Barnekow protektionistiska tänkesätt, och röstade i de afgörande voteringarne 1887 och 1888 för spannmålstullarne. Han inträdde nu i Första kammarens majoritetsparti och utsågs till förtroendeman i detta. Men han följde icke majoriteten i vått och torrt, därför att han tillhörde majoritetspartiet. Fastmera uppträdde han med mycken oförskräckthet mot partikoryfëerna, när dessa efter hans mening öfverträdde gränserna för en sund konservatism. I andra kammaren visade det sig också lätt nog för honom att träda i samarbete äfven med det 1900 nybildade liberala samlingspartiet. Vid 1899 års riksdag uttalade han sig sålunda för det bekanta samlande skrivelseförslag i rösträttsfrågan, hvarom hr Sixten von Friesen väckt motion, hvilket inbragte honom en reprimande af hr Ivar Månsson i Trää, hvarpå han emellertid ingalunda blef svaret

skyldig. Han erinrade, att han hela sin riksdagstid stått ifrigt på landtmännens sida och fortsatte: "Jag strider helst i deras leder. Men herr Ivar Månsson och jag, vi skilja oss åt i fråga om den ställning landtmännen böra intaga till denna fråga, sedan de kommit till makten. Här har nu en person ur landtmännens led sagt, att om vi nu lämnade makten, det vore detsamma som politiskt själfmord. Men, mina herrar, begick ridderskapet och adeln själfmord, då den afsade sig sin själfskrifna rätt? Nej, det var icke själfmord. Ridderskapet och adeln hörde tidens röst och rättade sig därefter. Jag tror, att förhållandena böra mana våra landtmän, som nu sitta vid makten, att göra på samma sätt." Under den fortsatta utvecklingen af rösträttsfrågan uppgaf emellertid frih. Barnekow denna ståndpunkt och sökte sig nya positioner, väsentligen på grund af den misstro, han hyste emot städernas befolkning.

Frih. Barnekows sista anförande gällde frågan, huruvida 1905 års första urtima riksdag borde uppskjuta behandlingen af det särskilda utskottets utlåtande i unionsfrågan, tills ny regering blifvit bildad eller icke. Anförandet är betecknande för den fridsamhet och försenlighet, som kanske i grunden utgjorde de mest framträdande dragen hos den hädangångne som offentlig personlighet. "Till följd af sjukdom", yttrade han, "var jag icke närvarande, då denna urtima riksdag öppnades, men med sorg och grämlse 'satt jag i mitt hem och läste de svåra anmärkningar och tillvitelser, som från många håll inom riksdagen riktades mot den regering, som nu begärt sitt afsked. För min del kan jag icke vara nog tacksam mot denna regering för att, då denna hetsighet uppträdde mellan brödrafolken, det fanns lugn och sans inom ministären. Och eftervärlden skall nog prisa vår värdade konung för att han varit trogen sitt valspråk: 'Brödrafolkens väl'. Då han funnit, att hvarje strid mellan brödrafolken skulle vara till skada för dem båda, så har han hellre tagit förnärmelsen från norska stortinget på sig, än han velat vara orsak till en strid mellan de båda folken. Hade han haft vid sin sida en häftigare och mera lidelsefull regering än den han hade, ja, mina herrar, då veta vi icke, hvar vi i närvarande stund hade varit."

I Andra kammaren hade frih. Barnekow säte i landtmannapartiets förtroenderåd.

För öfrigt inskränkte sig de förtroendeuppdrag, som kommo frih. Barnekow till del från hembygden, visst icke till riksdagsmandater. Redan så tidigt som år 1883 kallades han till vice ordförande i Kristianstads läns hushållningssällskap. Tre år dessförinnan hade han invalts i länets landsting och fungerade som dess vice ordförande 1884–87 samt 1889–91, hvarefter han under en lång följd af år af k. m:t förordnades till tingets ordförande.

Varmt religiös ägnade frih. Barnekow stort intresse åt kyrkliga frågor. 1888, 1893, 1898 och 1903 var han lekmanneombud i kyrkomötet för Lunds stift, därvid han med mycken energi och kraft häfdade lågkyrkliga åskådningar samt religionsfrihetens grundsatser.

Af regeringen insattes frih. Barnekow i 1880 års sjöförsvarskommitté, hvars betänkande ledde till riksdagens godkännande af den s. k. Svea-certen för pansarfartygen. — Ännu vid sitt frånfalle var han en af Skånska hypoteksföreningens direktörer.

Närmast sörjes den hädangångne af tvenne söner, nämligen Adolf, som är ryttmästare vid Skånska dragonregementet, och Christian, andre sekreterare i utrikesdepartementet.



Foto. Åsberg, Sthlm.

Kliché: Bengt Silfverparre.

AUGUST STRINDBERG

fotograferad en af de senaste dagarne innan sin sjukdom.

Det har icke blifvit och blir väl icke häller August Strindberg förunnat att erhålla det Nobelska litteraturpriset. Men det finnes säkerligen många, som i all sin beundran för mästarens storverk icke är i stånd att känna vemod häröfver. Strindberg är och bör till sitt yttersta förblifva "en hjärna till häst, ridande sina egna vägar och lämnande de flesta andra långt bakom sig".

På en hyllningsdag som den, då Sveriges folk från hög till låg går fram för att betyga sin store diktare vördnad och kärlek, vore det förfångt att i några fattiga rader söka teckna allt han skänkt oss. Ser man inför sig den samlade raden af hans verk — från "I vårbrytningen" med "Mäster Olof" ända till "Stora landsvägen" — varsnas visserligen tröthetsperioder, men han har alltid till sist gått segrande ur striden med förödande makter och står nu trots allt obruten och högrest midt ibland oss, mer än någonsin förr under sitt stormiga lif omböljad af sitt folks sympati. Den verkliga popularitet, som Strindberg numera äger i vida kretsar, där man före hans stora 90-tals-kris ställde sig icke så litet tveksam och oförstående mot honom, grundlade han framför allt genom "Gustaf Vasa", som med skäl blifvit kallat "vårt klassiska historiska nationaldrama". Och huru har

han icke sedan — då de långa landsflyktsåren voro förbi och han åter på allvar kunde känna sig hemma i Sverige — med slösande hand strött omkring sig det ena veiket efter det andra! Städe ojäm och obehägnelig som en naturkraft har han nu som förr kastat sig från novellen till dramat, från romanen till sagan. Han har ofta förargat af en eller annan orsak, men aldrig lämnat oss ointresserade — och ännu i den dag som är vågar man icke säga, att den sinat, denna väldiga produktion, mera omfattande och mångsidig än någon annan svensk diktares! Den outröttlige arbetaren kan icke tänka sig att hvila förrän lifslågan börjar flämta, för honom är och förblir lifvets innebörd den: att lefva är att skapa. På den stora dag, då folket med sin hyllningsgäfva träder fram för August Strindberg, besannas i rikaste mått de ord, hvori hans danske skaldebroduer Holger Drachmann för många, långa år sedan tillbaka siade:

*Urolige Du!  
som i Sverig — hvor alle kan "synges" — slog  
Harpen isönder,  
fletted dens Strenges till Ris og slog løs — og blev  
slaaet af Alle,  
hvad skal jeg sige til Dig, Du, som altid begynder  
der, hvor jeg træet holder op og la'er Vaabnene falde?*

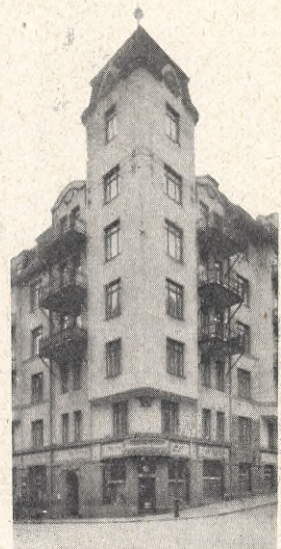
*Stormvædder Du!  
braadden blir Panden og Sindet blir flænget i Smærte,  
naar man ved Hellig og Søgn fører Kampen mod  
Alle;  
men jeg har fundet hos Dig — o, dit bankende Hjerte:  
det vil dit Folk holde højt — men paa Valpladsen  
først maa Du falde.*

*Fremtids Herold!  
som i Sverig — hvor hver, der kan synges, med  
"Roser" begynder —  
stedse rev Blomsten itu og lod Bladene falde;  
selv har Du fletted din Krans, som idag gik isönder:  
vent til imorgen, min Bror — Du vil krones som  
Mester af Alle!*

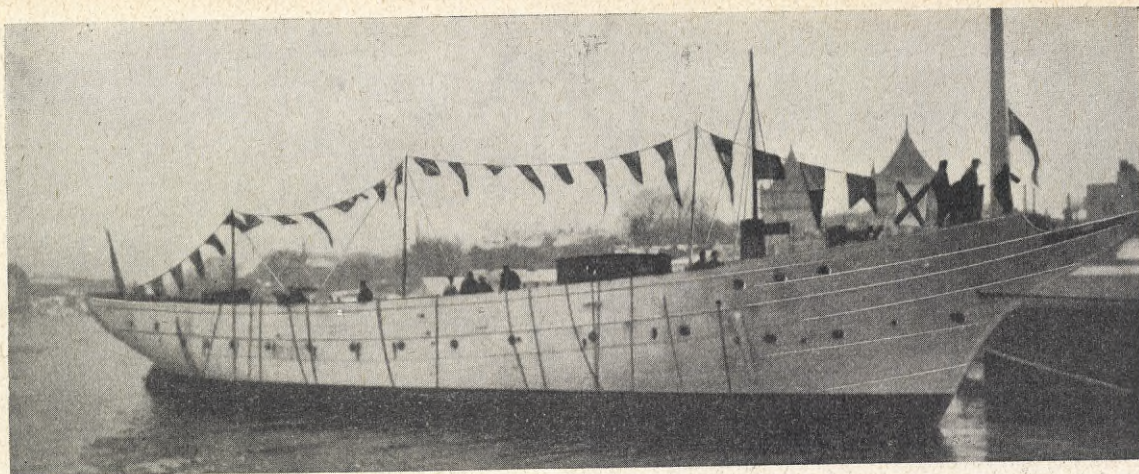
Sannerligen, han har måst vänta, mästaren, och till sitt yttersta torde han få sakna de officiella hedersbetygelserna. Men är det icke så, att vi alla, som så obeskrifligt högt älska det höga han skänkt oss, skulle känna oss litet mindre nöjda, om detta "stormväder" också blefve af allra högsta myndigheterna sanktionerad? Och är det icke vackrast att folket själf till sist tog saken i egen hand och krönte sin mästare!

Qvidam Qvidamsson.

Vidst. bild: Det hus, DROTTNINGGATAN 85, i hvilket A. Strindbergs våning (X) är belägen och framför hvilket hyllningen ägde rum.



H. 8 D-3 STOCKHOLMSFOTOGRAF.



H. 8 D<sub>2</sub> STOCKHOLMSFOTOGRAF.

DET NYA SKOLSKEPPET, ABRAHAM RYDBERG, SJÖSÄTTES VID BERGSUNDS MEK. VERKSTAD DEN 12 JAN.

Kliche: Kem, A.-B. Bengt Silfversparre, Nthni-Gbg.



Efter fotografi.

KANOTISTEN LANZ, har efter en 1½ års *åfve* årlig kanotfärd, Sverige—Danmark—Tyskland—Frankrike—italien—Ryssland—Tyskland—Danmark, nu återkommit hem till Stockholm.

Kliche: Bengt Silfversparre.



Efter fotografi.

AMER. GUMMI-AKTIEBOLAGETS HEDERSPRIS TILL K. AUTOMOBILKLUBBENS VINTERTÄFLAN.

Kliche: Bengt Silfversparre.



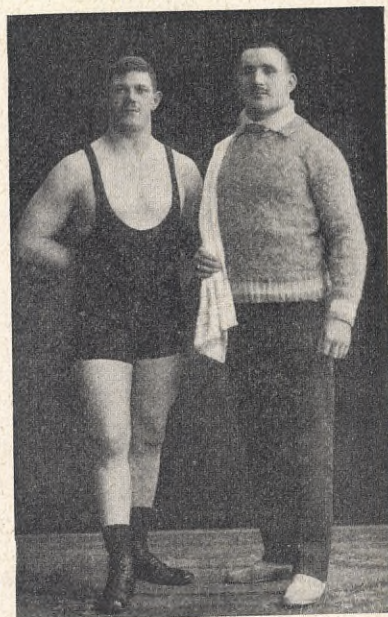
H. 8 D<sub>2</sub> STOCKHOLMSFOTOGRAF.

VARIETEARTISTENNA BRÖDERNA MALMSTEN göra en hälsbrytande velociped-uppvisning på Katarinahissens topp inför en stor skara åskådare.

Den 12 jan. sjösattes vid Bergsunds mek. verkstad Rydbergska stiftelsens nya skolfartyg "Abraham Rydberg". Det är ett vackert järnfartyg som till våren skall upptaga det nu uttrangerade träskjuppets uppgift att under praktisk öfning och uppfostran dana duktigt sjöfolk.

\*  
Ett ståtligt hederspris har skänkts till K. A. K:s Vintertäflan af Amerikanska Gummi-Aktiebolaget, som i Sverige representerar Amerikas största och mest välkända gummifabrik The B. F. Goodrich Co. Priset utgöres af ett drifvet, ciceleradt och oxideradt cigarrskrin af silver med emaljnläggningar, är utfördt af hofjuvelerarefirman K. Andersson i Stockholm samt representerar ett värde af 1,000 kronor.

Bilden till höger: DEN SVENSKA MÄSTERSKAPSBROTTAREN E. AHLGREN I MALMÖ, som d. 14 jan. i München besegrade tyske mästerskapsbrottaren Güssler. A. är endast 23 år och anses J.-n. som Sveriges starkaste brottare. Vid A:s sida står tränaren för Olympiska spelen, finnen Toumisti.



Abel Jonn, Malmö.

Kliche: Bengt Silfversparre.

## LUNGSOTSSANATORIET I SVENSHÖGEN.



EN AF LIGGHALLARNE.

*Göteborgs och Bohus läns lungshotssanatorium.* Sveriges nyaste sanatorium, som i höstas invigdes vid Svenshögen i Bohuslän, är redan nu i full verksamhet med bekämpandet af lungtuberkulosens svåra härjningar.

Det var ett i alla afseenden lyckligt val när detta sanatorium förlades till den skogsrika och härliga natur som Svenshögen erbjuder. Byggnaderna ha fått sitt läge på en för de hårda nordanvindarne fullkomligt skyddad sluttning, nedanför hvilken den vackra insjön Stora Hällungen erbjuder en hänförande tafla. — Själva sjukhuset är uppfördt i tre våningar med den undre af sten och de öfriga af trä.

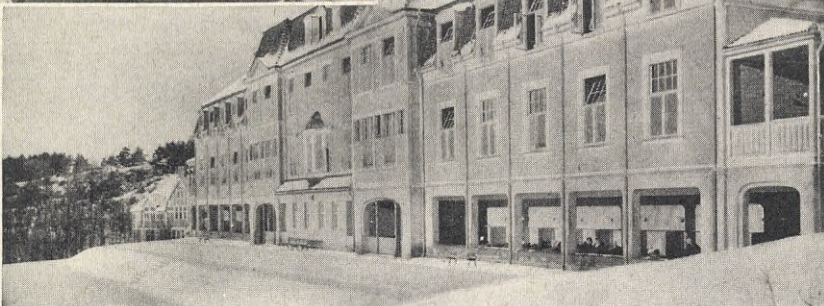
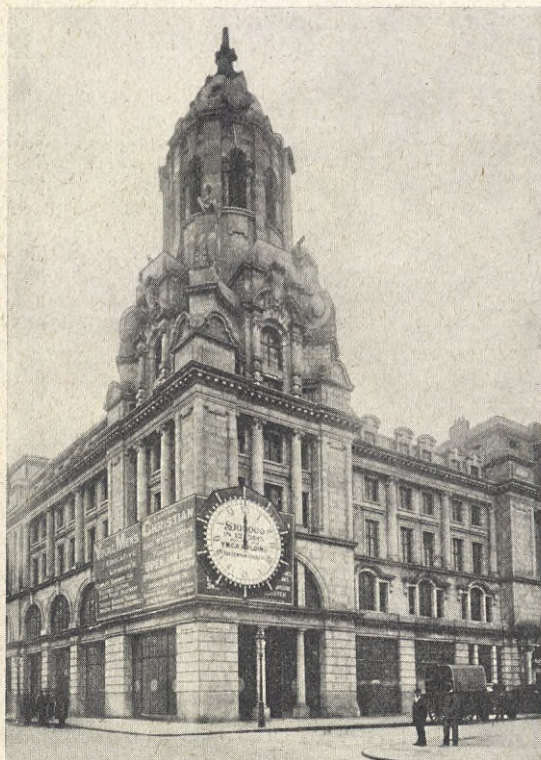


Foto. Dacklund, Göteborg.

### SANATORIEBYGGNADEN.

Kliché: Bengt Silfversparre.

korridorer. — Sanatoriet är afsedt för 70—80 patienter, äger eget elektricitetsverk, vattenledning, ångkök m. m. af tidsenligaste konstruktion, är uppfördt efter ritningar af arkitekten Rudolf Lange i Göteborg, och kostnadssumman belöper sig till ungefär 305,000 kr.

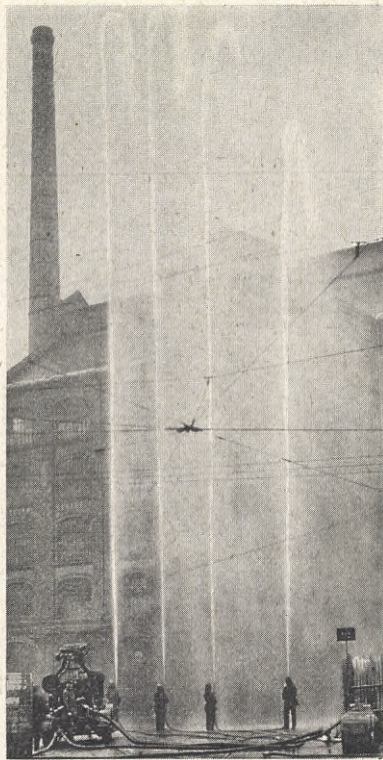


Efter fotograf. K. F. U. M.-NYBYGGNADEN I LONDON med de stora siffer-taflorna som visa den pågående insamlingens resultat.

Kliché: Bengt Silfversparre.

*K. F. U. M:s i London nya hus vid Tottenham Court Road* har nyligen fullbordats. För att betala den skuld — 1,800,000 kronor — som föreningen ådragit sig för huset, har man enligt amerikansk metod uppåadt en liten här bestående af 100 afärsmän, som åtagit sig det dryga arbetet att söka på den korta tiden af 12 dagar anskaffa summan. När detta skrives meddelas från London att man på de tio första dagarne fått in den första millionen. För att tillkännage resultatethäls å själva byggningen och dels å andra platser anbragts stora siffertafflor på hvilka de långa visarne angiva de alljämt inströmmande penningbidragen.

STOCKHOLMS NYA AUTOMOBILSPRUTA, i dagarne beordrad, blir af samma typ som ofvan afbildats, jämväl af Neue Automobil Gesellschaft's tillverkning. Sprutan levereras inom den närmaste tiden genom N. A. G:s representanter i Stockholm, A.-B. A. Wiklunds Maskin- o. Velocipedfabrik.



## MOTIVET.

FÖR HVAR 8 DAG AF G. ADRIAN-NILSSON.

Regelbundet vid half-tre-tiden hvar och en af de tre sista dagarne hade Carla gått fram till det mellersta atelierfönstret, öppnat det, och i det hon sträckte öfverkroppen ut öfver gesimsen ifrigt spejat upp åt gatan.

Och hon hade förblifvit i denna ställning en kvart eller mer, tills hon så med en suck stängt fönstret, och lika trumpen och tyst gått tillbaka till sina broderiteckningar, som täckte halfva skifvan af det gemensamma arbetsbordet.

Ibland hade Ludvig, som håglös och dyster vandrade fram och åter öfver det brunfärgade golvet, frågande sett bort mot hennes plats, och hon hade, utan att lyfta handen från papperet, där mönstret allt tydligare framträdde, svarat:

— Nej — där var ingenting — han gick förbi. Dessa för den oinvigda mystiska ord betydde helt enkelt — postbudet med den väntade postanvisningen hade passerat huset, utan att ens kasta en blick på det.

Ludvig återtog sin promenad, ännu mera dyster och håglös, från det vänstra hörnet till det högra, medan han i förbitarten sparkade till en hög half-färdiga uppspända dukar som åkt två centimeter för långt ut öfver golftiljorna.

De ramlade samman med ett brak, och Carla lyfte hufvudet och lät handen hvila medan blicken hastigt gled öfver hans ansikte.

— Du kan ju sparka hål på duken, sade hon — och där kan väl alltid bli något af det som redan finns därpå.

Promenaden afstannade i ett ryck och där blef efter en liten konstpaus sagdt:

— Såå — *något*, kan där verkligen bli något — i hvarje fall kan där icke bli pengar.

— Nej, svarades där från ritbordet — icke nu, men sen.

Då vi ha svultit ihjäl — du tänker på en anständig begrafning kanske — och promenaden återtogs häftigare än förr, och nu från rummets alla fyra hörn omväxlande.

Blott klackarnas smällande mot golftiljorna afbröt den tystnad, som nu följde.

Därute flöt luften som blankt silfvergrått vatten öfver de brutna, vida taken, och dess ljus föll i breda strimmor genom rummets tre fönster.

När han rätt såg efter upptäckte han att rummet i detta ljus såg kallt och främmande ut och kvinnan vid arbetsbordet fick andra färger än eljes, hårets guldglans kallnade och hyn blef tunn och blodfattig, som hos en sjuk.

Sjuk — han blef plötsligt stående stilla vid denna tanke.

Hade det nu varit som förr, hade han gått bort och tagit hennes hufvud i sina händer och tryckt det mot sitt varma bröst, tills det som en ros blommat upp under hans kyssar — men han gjorde intet af detta, utan sade:

— Du ser dålig ut — du svälter.

Hon såg häpen upp, och sade med ett försök att skämta:

— Ja — i morgon står där i tidningen — ojoj, upprörande fall af vanvård, en ung målarinna afliden i sin mans armar.

Hon ångrade det sista, så snart det var sagdt, och såg hans mörka min.

— Du menar, sade han, det är min skuld, det är jag — — — Och utan att afsluta meningen tillade han häftigt: hvarför reser du icke, hvarför reser du inte hem — härifrån.

Och han ritade en krets omkring sig öfver det kalla, grå rummet.

Om det nu varit som förr, hade hon gått fram till honom och lagt sitt hufvud mot hans famn och smekt hans motsträfviga armar, tills de villigt och ömt knutit sig kring hennes kropp, som om en skatt de aldrig ville mista, men hon gjorde intet af detta. I stället sade hon:

— Ja — det vore nog bäst.

Och hon var nära att falla i gråt.

Det blef åter tyst en lång stund — silfverluften flöt bort öfver taken och två mörka moln, som hastigt rullade upp bak kyrkans tvillingtorn, för-mörkade rummet.

Målaren, Ludvig Björk, hade sjunkit ner på en stol i den mörkaste vrån, men medan Carla långsamt packade in sina ritsaker, sade hon:

— Vi få gå ut och skaffa middag — nu — man ser ju ingenting.

Men målaren hörde det ej. Han satt och förbande sitt lif.

— Hör du, återtog hon, nu gå vi ut och äta middag.

— Kallar du det middag — nå, lät gå — hvar skall vi få den ifrån.

Och han lyfte hufvudet upp och försökte se hennes ansikte.

Medan hon vände sig bort, och försökte tala så lugnt och likgiltigt som möjligt, sade hon:

— Jag har den där broderade mössan, du gaf mig i julas.

— Den går ju inte, sade han, det har vi ju försökt.

— Nej, sade hon, talande i samma ton, medan hon böjde sig ner öfver en klädkista och tog fram mössan, icke att pantsätta, men jag säljer den i afären, där du köpte den. Jag har ju icke alls begagnat den. Det blir minst ett par kronor. Jag kan ju låna — pengarna.

Han trodde henne ej — han kunde icke tro det — att hon *menade* det, att hon verkligen ville göra det. En sådan förödmjukelse.

Därför sade han, nästan hänfullt:

— Ja, gör det.

Hon vände sig häftigt om och öppnade läpparna till ett svar, men sade ingenting, och mörkret dolde hennes ansikte. Men när han hörde henne taga på ytterplaggen, förstod han att hon var upprörd.

— Hvart skall du gå, sade han, när hon dröjde.

— Jag har ju sagt det, sade hon, och hon talade kallt, som till en främmande man.

Och han förstod plötsligen, att det varit, att det var hennes mening, detta med mössan, och han ångrade sina ord, som nu föreföllo honom grymma.

Dröjande reste han sig, och gick bort mot henne — men hon vek undan, och det förlåtande ordet blef icke sagdt.

När de kommo ut på gatan, gingo de tysta vid hvarandras sida.

Hans hjärna arbetade med att finna en utväg — en utväg att skaffa pengar. Men han fann ingen — de voro främlingar i en stor stad, och alla resurser voro anlitade.

Till slut sade han:

— När får du dina broderiteckningar färdiga?

— I morgon — kanske, men jag får inga pengar då — de skola först godkännas.

Han hade trott att man skulle kunna vänta att äta tills i morgon.

— Men kanske jag får postanvisningen i morgon sade hon åter, — jag har ju nu tigt om pengarna två gånger, och teckningarne *äro* ju antagna.

Hon förstod att han icke ville detta, som hon beslutat sig för, att han ville bespara henne denna förödmjukelse, och hon blef rörd.

Men hon sade, utan att röja någonting: — Ja

(Forts. å sid. 288.)

## ORKESTERFÖRENINGENS I GÄFLE FÖRSTA KONSERT.



Foto. Reimers, Gäfle.

KAPPELMÄSTARE RUBEN LILJEFORS OCH DEN

Kliché: Bengt Sjöbergsparré.

NYBILDADE ORKESTERN Å GÄFLE TEATER.

Som bekant har anslag om hvardera kr. 13,500 tilldelats Gäfleborgs läns och Nordvestra Skånes orkesterföreningar. Till det förstnämnda anslaget har enskilda och det allmänna tillskjutit omkring kr. 15,000. Sålunda ekonomiskt rustad, har föreningen i fråga lyckats

förvärfva herr *Ruben Liljefors* från Göteborg, en uppuren musiker, dirigent och kompositör. Under hans ledning utfördes den första konserten i Gäfle den 16 jan., väl utförd och med entusiasm mottagen. Om möjligt än varmare mottogs första folkkonserten i kyrkan.

## FRÅN KONUNGENS BESÖK I GÄFLE. — DEN NYA CENTRALBANKEN.

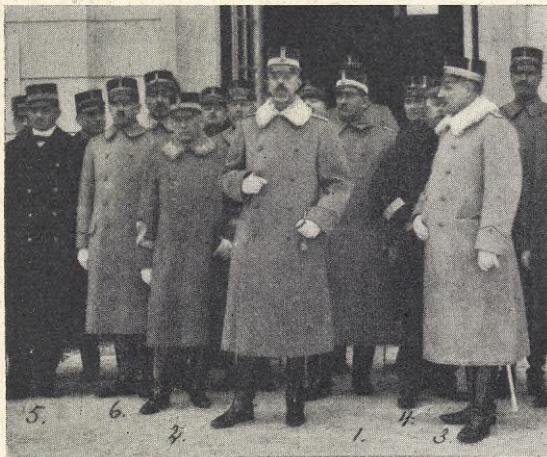


Foto. Reimers, Gäfle.

Kliché: Bengt Sjöbergsparré.

### KONUNGEN HOS HELSINGE REGEMENTE:

Närmast H. M. stå *Generallöjtnant Uggla* (1), *arméfördeln.-chefen, gen.-major Wrangel* (2), *regementschefen, öfversten frih. Fock* (3), *landshöfd. grejve Hamilton* (4), *kab.-kammarherre Boström* (5) och *konungens adj. major Hallenborg* (6).

Konungen, som vid föregående tillfällen såsom kronprins besökt Gefle, aflade den 18 jan. sitt första besök därstädes efter tronbestigningen. — Den korta dagsvistelsen egnades åt uppehåll i Helsinge regementes kaserner, då vår grupp bild togs, brandstationen, skolor och sjukhus, hvarefter konungen antagit inbjudning till en af stadens myndigheter gifven lunch, hvori 125 personer deltog. — Såväl härunder som vid ankomst, uppehåll och afresa var H. M. föremål för en lika varm som liflig hyllning från hela samhällets befolkning.

\*

I dessa dagar ha underhandlingar slutförts, hvilka pågått under hand under mer än ett år och som afsett bildandet af en *Centralbank i Stockholm*. I denna ingå ett stort antal af landsortens bankinrättningar som delägare och skall det blifvande bankinstitutet närmast fungera såsom resp. bankers afdelnings-

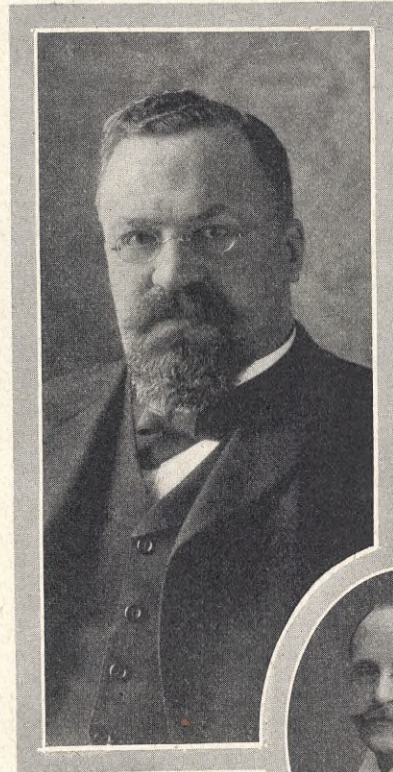


Foto. HVAR 8 DAG.

C. SWARTZ.

Design. styrelseordförande.

vårt lands mest framstående och ansedda yngre bankmän. Ordförandeplatsen i styrelsen kommer att intagas af förra finansministern C. Schwartz.



Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöbergsparré.

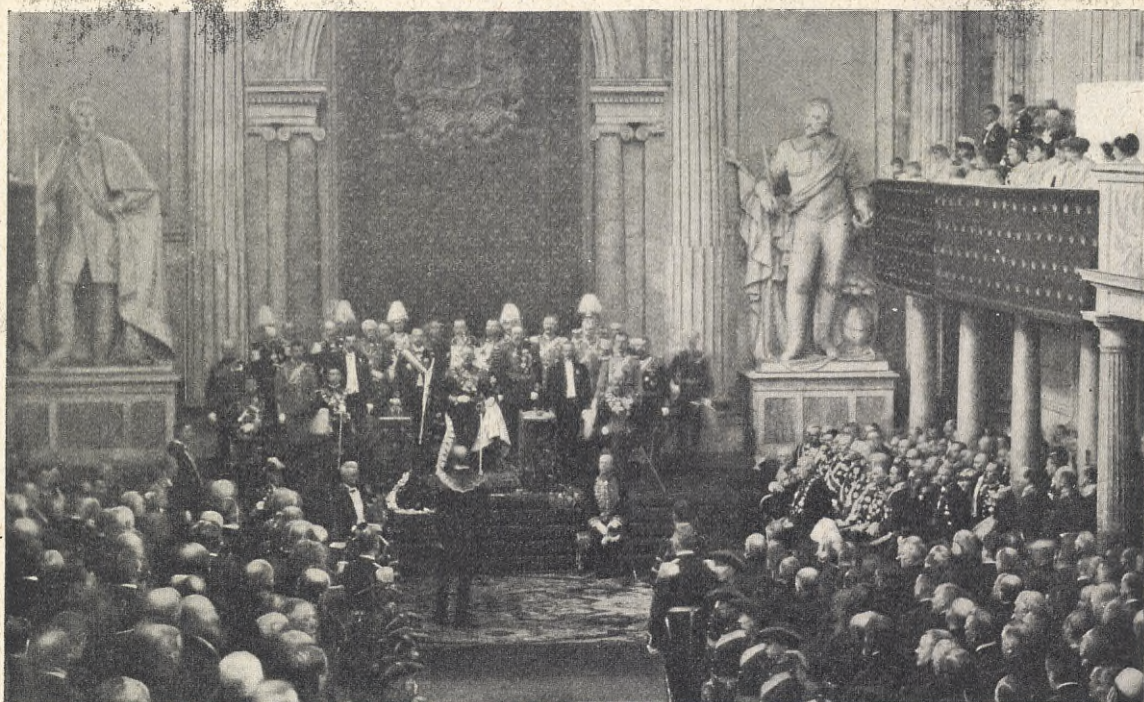
E. SAMSTOE.

Designerad chef för banken.

kontor i Stockholm, handhafva gemensamma intressen samt ombesörja deras clearing. Därjämte kommer banken att omfatta en betydande fondafdelning samt att egna sig åt utländska affärer, obligationsaffärer och åt andra större affärer. — Som chef för banken är designerad nuvarande verkst. direktören för Upplands Ensk. Bank E. Samsioe, en af



DET HÖGTIDLIGA ÖPPNANDET AF 1912 ÅRS RIKSDAG.



H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klicke: Kem. A.-B. Benöt Silfversparre, Stilm.-Gbg.  
 TALMANNEN, PRESIDENTEN IVAR AFZELIUS, FRAMFÖR FÖRSTA KAMMARENS HÄLSNING TILL KONUNGEN. Vid H. M.:s högra sida sitta kronprinsen och prins Eugen, vid den vänstra prins Carl. På läktaren kronprinsessan och prinsessan Ingeborg samt de kungliga barnen. Nedanfö tronen sitta deras ex. Stats- och Utrikesministrarna samt Riksmarskalken. Närmast tronafsatsen till höger igenkännes prins Bernadotte.

Den 16 januari ägde det sedvanliga öppnandet å Rikssalen af årets Riksdag rum och lämnar vår bild en ganska god föreställning från det högtidliga tillfället i fråga.

Då den nu församlade Riksdagen är sammansatt efter de första gången tillämpade nya valbestäm-

melserna, torde en erinran från närmast föregående riksdagsreformår — 1866-67 — vara af ett alldeles särskildt intresse. Och detta så mycket mera som artikeln i fråga är för H. 8 D. skriven af den framstående politiske författaren, herr *Emil Svensén*.

KONUNG GUSTAF V:S FÖRSTA BESÖK I GÄFLE.



Foto. Teimers, Gäfle.

Klicke: Kem. A.-B. Benöt Silfversparre, Stilm.-Gbg.  
 KONUNGEN HÄLSAR HEDERSKOMANIET VID ANKOMSTEN DEN 18 JANUARI. — (Se föreg. sida.)

## VID FÖRRA REPRESENTATIONSREFORMEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF EMIL SVENSÉN.

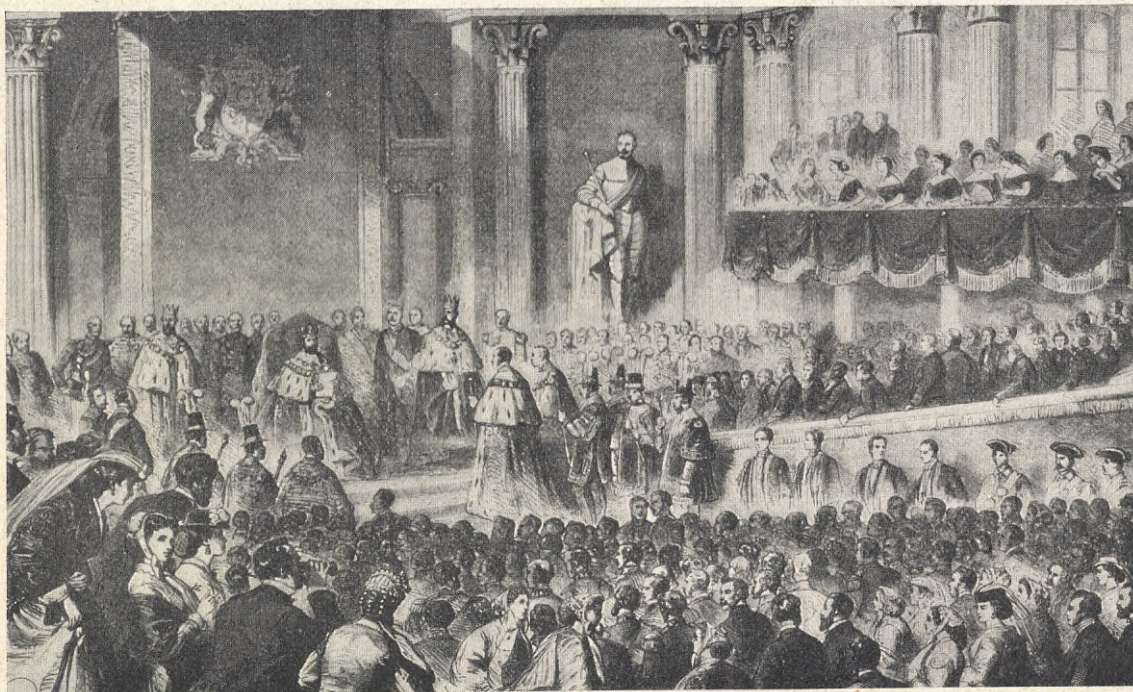
Den första riksdagen efter nya representationsreformen för af sig själf tanken tillbaka till den förra reformen af samma slag, som främst är knuten vid namnet Louis de Geer. Några knappa hägkomster från år 1866, när den sista ståndsriksdagen gick, och 1867, när den första nya kammarriksdagen kom, torde därför icke sakna sitt lilla intresse.

Ceremonierna vid de gamla ståndsriksdagarnas början och avslutning voro högst betydligt mera invecklade och omständliga än de sedan blefvo, och deras genomgripande förenkling var ett af de lättast i ögonen fallande kännetecknen på tingens nya ordning. En hel del gammaldags ståt med Karl XII:s drabanter, kungliga och furstliga hermelinsmantlar samt kunglig handkyssning från talmän och andra dignitärer på rikssalen ha väl först ett efter annat och i all stillhet fallit ur bruk. Men omedelbart märktes, då Carl XV med sin ännu kraftiga stämma höll sitt första trontal till 1867 års riksdag, att hela den förskräckliga långa harang med uppräknande af alla de gamla ståndens titulaturer, hvarmed de gamla trontalen plägat inledas, utan vidare fallit bort, så att endast det enkla "Gode herrar och svenske män" stod kvar. Och på hufvudstadens gator och offentliga platser lade gamla inbitna stockholmare med en viss saknad märke till, att den förut öfliga riksdagsutblåsningen genom härolder försvunnit. Denna ceremoni med sina medeltidsaktigt utstyrda härolder till häst hade tydligen från början afsetts att vara mycket högtidlig, men hade med åren gått öfver till ett mycket gouteradt folknöje, i det härolderna under sin gravitetiska färd från torg till torg följdes af en mindre högtidlig än högljudd kortege af den tidens stockholmsgrabbar, som travade i kapp med hästarna från det ena torget till det andra, där utblåsningen ägde rum.

Högstämda och gripande hade de ord varit, med

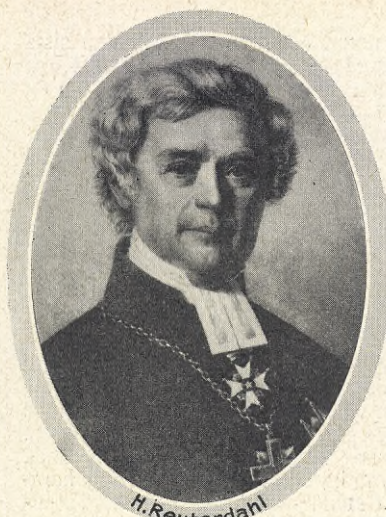
hvilka Carl XV den 22 juni 1866 afslöt den sista ståndsriksdagen med en återblick på ett stort och ärofyllt skede i vår parlamentariska historia, som nu afslutadt låg bakom oss, och en hoppfull blick mot framtiden. Ej fullt så högtidliga, men fulla af öfverspända förväntningar, voro de förhållanden, under hvilka den nya riksdagen 1867 trädde fram inför folket. Det mest gripande momentet därvid var onekligen, då den gamle frihetskämpen Lars Hierta, som alltifrån det första Aftonbladets dagar med sin orädda kamp mot ståndsörfattningen kanske mer än någon annan bidragit till att föra representationsreformen framåt, nu i egenskap af ålderspresident fick uppdraget att öppna den folkvalda kammarens förhandlingar. Förklarligt nog säges den annars så lugne och själfbehärskade mannen vid detta tillfälle haiva varit nästan öfvervældigad af en rörelse, som icke förfelade sitt intryck på den omgifvande församlingen.

Hvad som annars mest tillrog sig det allmänna intresset var utnämningen af talmän i de nya kamrarna. Af de fyra ståndens talmän hade den barnafrome gamle ärkebiskop Reuterdahl och den nästan allt för mycket lefnadsglade talmannen i borgarståndet, Stockholmsgrosshandlaren Schwan, icke återvänt till riksdagen. Den förre hade under de minnesvärda decemberdagarna 1865, då representationsreformen genomfördes, spelat en i viss mån framskjuten roll. I de hälsningstal, hvarmed han i egenskap af prästerståndets själskrifne talman öppnade dess förhandlingar, hade den gamle hedersmannen, som var mycket missnöjd med hela reformen, inlätat en lång litania mot tiden och dess ondska, som mynnade ut i det klassiska uttrycket: "Kan tiden undvara prästerna, nog kunna prästerna undvara tiden." Men när afgörandet nalkades, hade kung Carl, som själf var en ganska ljum vän af reformen, men fullt lojalt skänkt den sitt stöd,



Klidskt Kem. A.-B. Dingt Silfverparre, Sälln.-Gbg.

"KONUNGENS (CARL XV) SISTA AFSKED AF RIKETS STÄNDER I PLENUM PLENORUM PÅ RIKSSALEN DEN 22 JUNI 1866."  
Efter en samtida teckning af G. Janet.



H. Reuterdahl



G. Lagerbjelke



L. De Geer



N. Larsson



A. N. Sundberg



L. J. Hierta

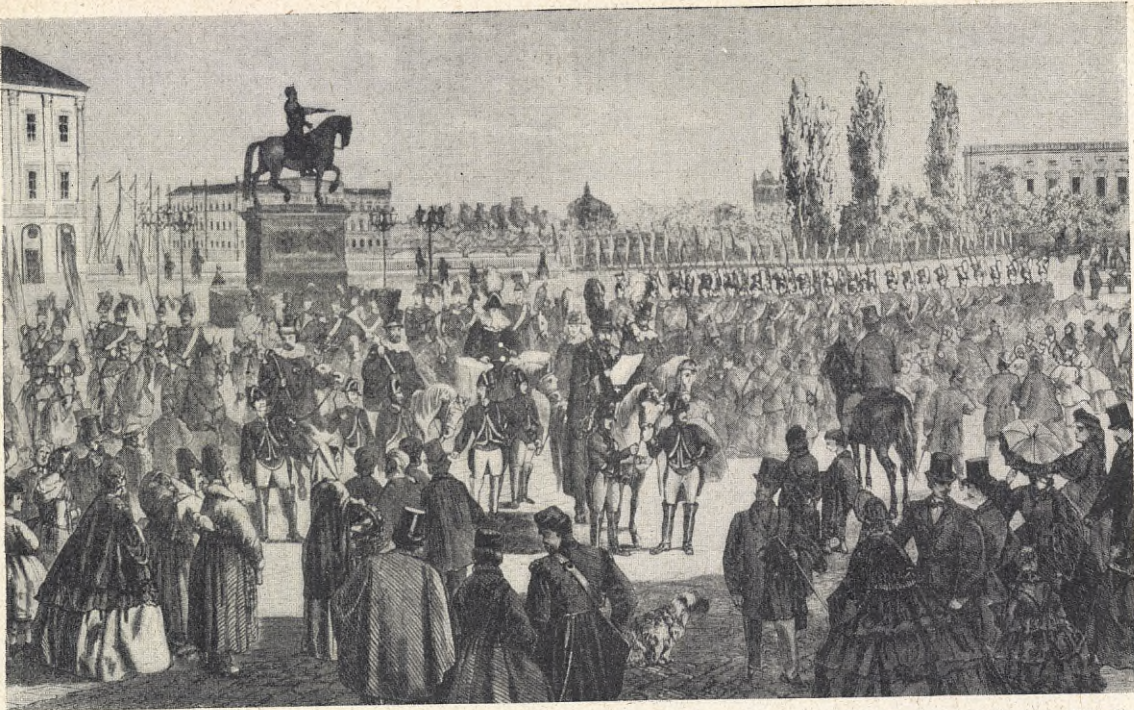
Efter samtida porträtt.

Klädtd. Kem. A.-D. Denst. Silfversparre, Sälln.-Gbg.

sedan han öfvertygat sig om dess nödvändighet, kallat upp ärkebiskopen till sig och kraftigt förhållit honom de allvarliga följderna af ett afslag från prästerståndets sida. Nu insåg ärkebiskopen, hvad klockan var slagen, och vid en af ståndets enskilda sammankomster lät han det veta, att dess nej till reformen omedelbart skulle föra med sig hans nedläggande, af talmansklubban, det vill säga af ärkebiskopskräklan. Så långt vågade inte ståndet drifva det, och därför valdes den bekanta, en smula tarfliga utvägen att låta förslaget gå igenom utan votering under tystnad från nejsidan och efteråt afbryta reservationernas rad, så snart de hunnit till en mindre än hälften af ståndets ledamöter.

Af de gamla talmännen inträdde i den nya riksdagen endast landtmarskalken för ridderskapet och adeln greve Lagerbjelke och talmannen i bondeståndet Nils Larsson från Jämtland, en af sin tids störste och elegantaste värtalare inom riksdagen. Den urbane och högt respekterade aristokraten var utan vidare själfskrifven till talman i Första kam-

maren, och den stolte bondehöfdingen ansåg sig lika själfskrifven till talman i den Andra. Men regeringens chef Louis de Geer, som i egenskap af ledare för "den bästa af ministärer" och den stora reformens upphofsman ännu alltid omgafs af popularitetens skimmer, hade uppgjort en i sitt slag ganska originell plan till talmansfrågans lösning. Han önskade i ordförandeskapet för de nya kamrarna se alla de gamla fyra stånden företrädda. Till den ändan skulle vid greve Lagerbjelkes sida såsom vice talman i Första kammaren ställas ledamoten från Göteborg i det gamla borgarståndet, grosshandlaren och sedermera finansministern C. F. Wærn. I Andra kammaren borde Nils Larsson nöja sig med vice talmannens stol, medan värdigheten som talman inrymdes åt dåvarande biskopen i Karlstad, sedermera ärkebiskopen A. N. Sundberg. Härmed ville de Geer äfven visa sin försonlighet, då såväl Lagerbjelke som isynnerhet Sundberg gjort sig kända som motståndare till reformen. Men Nils Larsson ansåg sig förbigången och sade nej, äfven Wærn hade för-



Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm—Gbg.  
 "DEN SISTA STÅNDRIKSDAGENS AFBLÅSNING PÅ GUSTAF ADOLFS TORG."  
 Efter en samtida teckning af O. Andersson.

hinder, och till vice talmän fingo därför nämnas ett par aktade män med mindre starkt markerad politisk förtid, justitierådet Almquist i Första och kapten Mannerskantz från Kalmar län i Andra kammaren.

Allmänna meningen godtog utan svårighet Lagerbielkes utnämning, men knotade mycket öfver den myndige prelaten Sundbergs framträdande till främsta platsen i den kammare, hvars tillblifvelse han med sin vanliga energi bekämpat. Men Sundberg var en man efter Carl XV:s sinne, som stigit ännu högre i dennes gunst genom det kraftiga, stundom rätt hårdhända sätt, hvarpå han ledde släckningen vid Karlstads brand 1865, när alla andra myndigheter tappat hufvudet. På resa till Norge hade kung Carl på hösten efteråt passerat den nedbrända staden och frågat någon meddelare: — Hvad gjorde landshöfdingen? — Han gjorde ingenting. — Nå hvad gjorde borgmästaren? — Han grät. — Än biskopen då? — Han slogs och svor. August

Blanche påstod efteråt, att det var på brandstegen, som Sundberg klifvit upp till talmansstolen. I början mottogs han där med någon kyla, men innan riksdagen var slut, hade han med sitt manliga och rättframma väsen tagit hela kammaren med storm.

Bland andra frågor, som då voro uppe, var en, som äfven nu aihandlas, nämligen om riksdagsmännen skulle placeras i kamrarne efter sina hembygder eller efter sina partier. En ifrig förkämpe för den sistnämnda meningen var kung Carls skånke vän, hofstallmästaren Tornérhielm, som med sin vanliga fitalighet gått själfva Bismarck tillhanda med goda råd om den skandinaviska frågans lösning. Nu förfäktade han lika lifligt som alltid den ståndpunkten, att riksdagsmännen borde taga plats i kamrarne efter sin övertygelse. — Men hvar fan skall då *kära bror* sitta? frågade då helt oskyldigt den något spjufvige utrikesministern greve Manderström. Frågan blef obesvarad, men riksdagsmännen blefvo placerade länsvis.

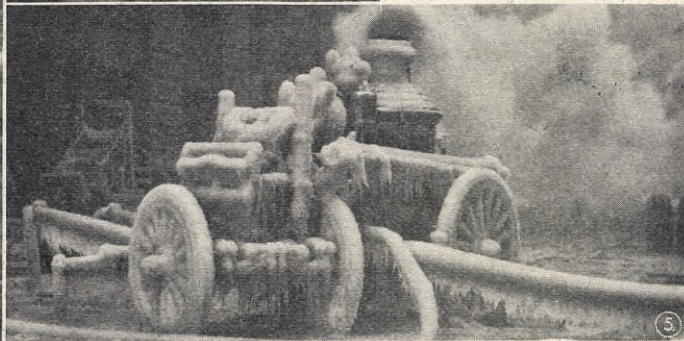


Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm—Gbg.  
 Aetier Jono, Malmö.  
 "DEN NYA BUDDHA", lustspel i tre akter och EINAR FRÖBERGS senaste dramatiska arbete, uppfördes häromdagen som upremiär på Hippodromteatern i Malmö och blef till en otvetydig och särdeles berättigad succés. Den ofvan återgifna scenen är ur andra akten, och äro de agerande, från vänster räknadt: hr Tranberg, frkn Spångberg, hr Sjöström, fru Vallin, herr Lund och Björne.

NÄR EQUITABLEJÄTTEBYGGNADEN I NEWYORK BRANN NED.

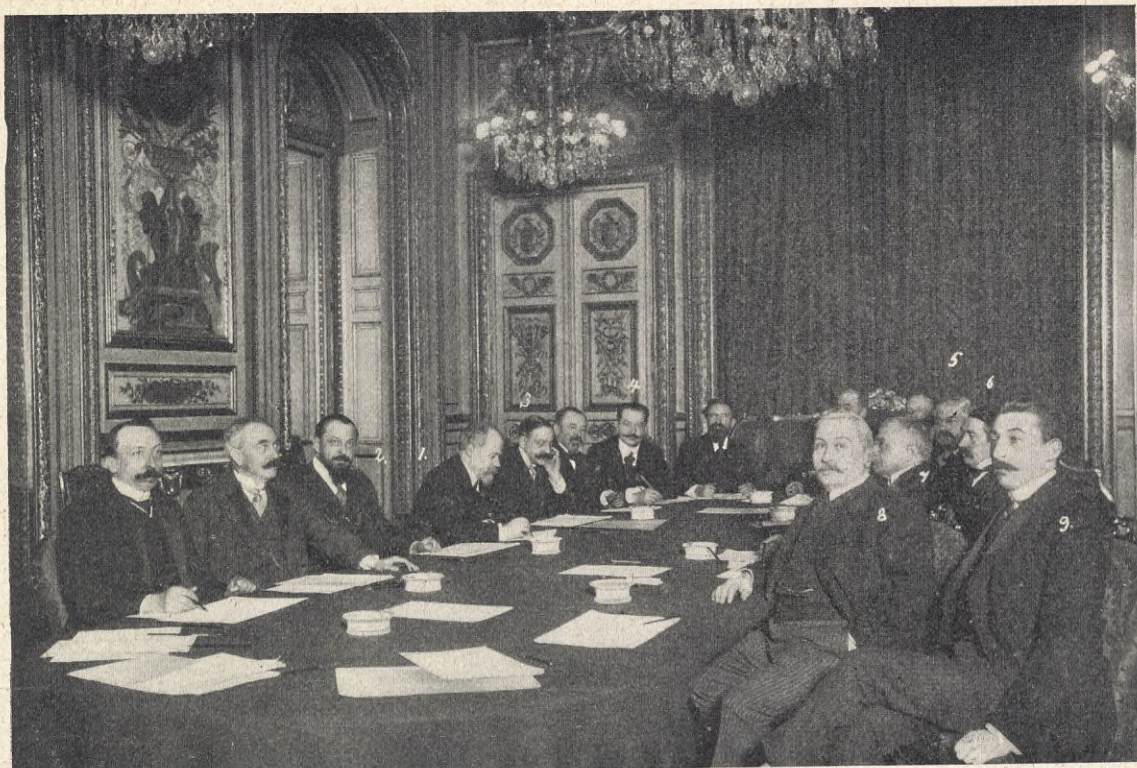


Som telegrafen på sin tid mälde, utbröt en allförhärjande eldsvåda i det stora amerikanska liförsäkringsbolaget *Equitable's* fastighet vid Broadway, hvilken efter fem timmar af hela den jättelika granitbyggnaden endast kvarlämnade en del af yttermurarne. Förlusten blef också amerikanskt jättestor, upp till sextio millioner kronor. Fem människor innebrändes, tolf skadades svårt och om femton saknade här man ej kunnat få vissnet. Våra ypperliga fotografier äro de först hitlända direkt från vår New-Yorkfotograf. —



1—2. SLÄCKNINGARBEDET. — 3. BYGGNADEN INSTÖRTADE EFTER 5 TIMMAR. — *Observera ismassorna som betäcka den nedbrunna byggnaden.* — 4—5. SÅVÄL MANSKAP SOM BRANDATTIRALJ BLEFVO FULLKOMLIGT ISHÖLJDA UNDER ARBETET MED SLÄCKNINGEN. — *EFTER ORIGINALFOTOGRAFIER.*

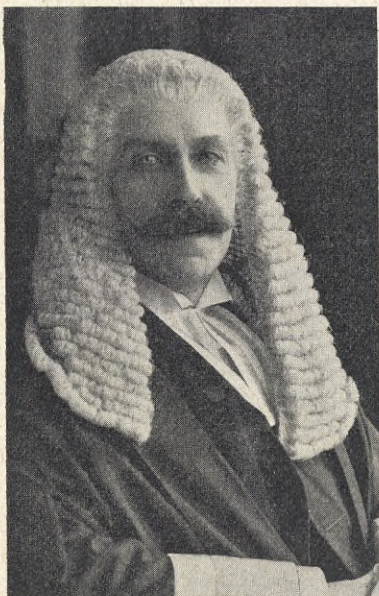
## DEN NYA FRANSKA MINISTÄRENS FÖRSTA KONSELJ.



Efter fotografi.

Såsom vi i närmast föregående nummer hunno omnämna — med återgifvande af en del snapshots — äro vi i tillfälle ofvan lämna en bild från den nya ministärens första sammanträde och namnteckna vi: konseljpresidenten Poincaré (1), ministrarna Steeg (2), Klotz (3), Lebrun (4), Millerand (5), Briand (6), Delcassé (7), Pams (8), Besnard (9).

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparro, Sthm—Gbg.



Efter porträtt.

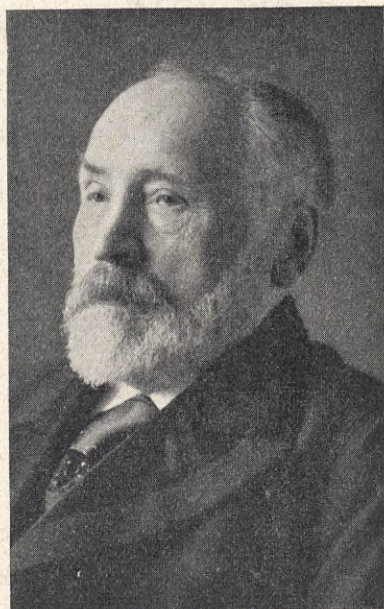
Kliché: Bengt Sjöversparro.

**SIR GEORGE ASKWITH,**  
engelska regeringens förlikningsman, hvars oväld och skicklighet är lika erkänd af arbetsgifvare som arbetare, och som, om någon, skall kunna åstadkomma en uppgörelse i den fruktansvärdt hotande och farliga kolgrufvestriden.

Den 16 januari 1912 afled i Florence i Italien den kände engelske politikern och tidningsmannen *Henry Labouchere*, 70 år gammal.

Labouchere, hvilken började sin politiska bana såsom engelsk diplomat — han tjänstgjorde på sin tid som attaché vid brittiska legationen i Stockholm — öfvergif efter ett tiotal år diplomatin och uppställde sig som kandidat till medlem af parlamentet för Northampton, hvilken valkrets han representerade i 26 år. Hans största betydelse är emellertid såsom utgifvare af den kända tidningen "*Truth*", en sanningssägare, numera lika högt ansedd i hela världen som den alltid har varit fruktad af humbugsmän. Han var kung Edwards personlige gode vän samt har vid upprepade tillfällen varit erbjuden ministerposter inom den engelska regeringen, men afböjt desamma, då han ansett sin ställning som redaktör för "*Truth*" vara en friare och bättre plattform. I Home Rule-striderna 1886 intog L. en särdeles framstående ställning.

H. T.



Efter porträtt.

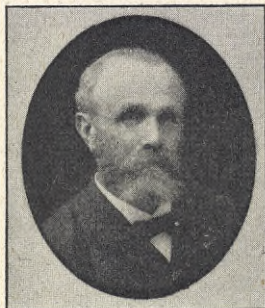
Kliché: Bengt Sjöversparro.

**HENRY LABOUCHERE,**

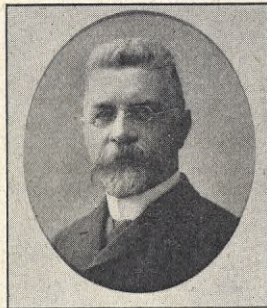
i dagarne aftiden, framstående engelsk politiker och tidningsman.

# VECKANS PORTRÄTTGALLERI

\* Data här nedan.



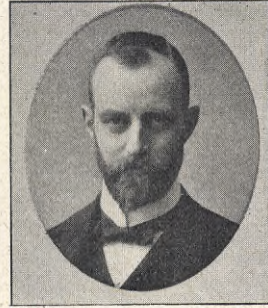
**T. C. C. AF BILLBERGH.**  
Rektor. — Vesterås.  
70 år 12 Jan.\*



**K. L. BERGH.**  
Prakt. läkare. — Trands.  
60 år 13 Jan.



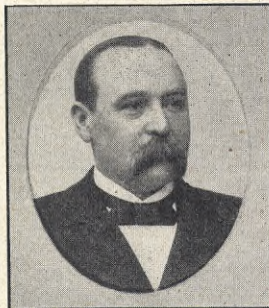
**E. A. BREDBERG.**  
V. Hjärdshöfd. F. Stadsfogde.  
— Stockholm. 50 år 18 Jan.\*



**R. G. H. VON KOCH.**  
Redaktör. — Stockholm.  
40 år 13 Jan.\*



**J. A. JONSSON.**  
E. Rådman. F. d. Fanjunkare.  
— Sköfde. 70 år 27 Jan.



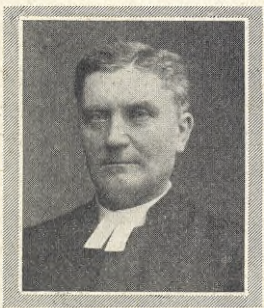
**H. LARSSON.**  
F. d. Landbrukare. Kyrkovård.  
— Vinstorp. 60 år 11 Jan.\*



**J. P. NÄSSTRÖM.**  
Folkskollärare. Ordf. i komm-  
stämman. — Täsjö. 50 år 14 Jan.



**K. M. BERG.**  
Postmästare. — Mjölby.  
55 år 8 Jan.



**KALMAR LÄNS SÖDRA  
LANDSTING.**

**P. V. OLSSON.**  
Regementspastor. — Stadsfull-  
mäktig. — Kalmar. — Höger.  
Utsedd till efterträdare efter  
P. O. Lundell, som behöll man-  
dat till Andra Kammaren.

**THURE AF BILLBERGH.** Stud.-ex. 61, fil. dr. 72. Lektor v. Vesterås h. allm. läroverk 73, rektor v. h. elem.lärov. f. flickor derst. sedan 88. Led. af stadsfullm. 78—10, mångårig led. af fattigv.-styr., skolråd o. styr. i Central-skolans o. Tekn. skol., led. af folkskolestyr. 11. Ordf. i revisionen af landstingets räkenskaper o. förvalt. sedan 1910. Revisor i Riksbankens afd.-kontor. Justitiemin. pressombud sedan 1900.

**ERIK BREDBERG.** Stud.-ex. 81, v. härdshöfd. 91, aman. i Överståth.-emb. kansli 92; sedan 01 förste stadsfogde i Stockholm.

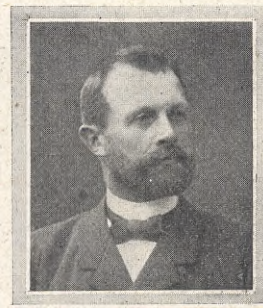
**HALFRED VON KOCH.** Afg.-ex. fr. Alnarps Landtr. Inst. 91, förvaltare å Odersberga gård 93—97; sekret. i kooper. förbundet och i Fören. i folk-bibl. o. läsestugor 99—04, ordf. i Arbetsutskottet f. Sv. Fattigv.-förb. sedan 07, red. o. utg. af Kooperatören 02—05, af Social Tidskrift sedan 01, af Sv. Fattigv.-förb. Tidskrift o. af Vårdarebladet sedan 07. Författare i sociala ämnen. Hänvisa t. årg. XI:15, der biografi o. helsidesporträtt återfinnas.

**HANS LARSSON.** Innehade t. 10 fädernegård, som då överläts t. en son. Mångårig led. af kyrko- o. skolråd samt af komm.-nämnden. Ordf. i Lomma sparbanks styr., led. af styr. i brandstods-förening, Hushålln.-sällsk. förv.-utskott, Skånska Landtmännens Centralförening, vägstyrelsen, led. af styr. i Folkhögskolan Hvilan o. dess kassör. Ordf. i prem.-nämnden f. mindre jordbruk.

Med vidstående är  
H.8D:s serie porträtt af  
samtliga för respektive  
landsting och valkretsar  
nyvalda ledamöter af  
**RIKSDAGENS**  
**FÖRSTA och ANDRA**  
**KAMMARE** afslutad.



**GÖTEBORGS STAD.**  
**M. BENGTSSON.**  
Tullvakmästare. — Göteborg.  
— Soc.  
Utsedd till efterträdare åt Red.  
C. Lindblad, som behållit man-  
dat till Första Kammaren.



**GÖTEBORGS OCH BOHUS-  
LÄNS NORRA**  
**S. OLSSON.**  
Hemmansegare. — Åsen. — Lib.  
Utsedd till efterträdare åt Borg-  
mäst. S. Neiglick, som behållit  
mandat till Första Kammaren.

**WILHELM ESPERSSON** †. Bedref på sin tid egen affärsrörelse i Karlshamn, blef derefter föreståndare f. Sv. Spritfabr. A.-B. derst. samt ägde v. uppnådd 70 års ålder. Under en följd af år led. af stadsfullmäktige, led. af fattigv.-styr., af handels- o. sjöf.-nämnden, sjömanshus-direktionen, led. af centralstyr. f. Kristianstads E. Bank samt af styr. f. Sparbanken.

**CARL AUGUST DANIELSSON** †. Egde egendomen Farstorp till 06 då den öfverlemnades till en son. Led. af Riksd. A. K. 1900—11. Nämndeman. Landstingsman. Styr.-led. i Östra Härad's Sparbank.

**JOHAN BECKMAN** †. Egde egend. Sladdarö i Gräsö socken till 04. Var tidtals derunder ordförande i kommunalnämnden samt flerårig landstingsman. Derefter led. af drätselkammaren i Öregrund, v. ordf. i stadsfullmäktige samt landstingsman.

**CARL LIND** †. Stud.-ex. 59, teor. o. pr. teol.-ex. 63—64, fil. kand. 66; prestvigd 72, fil. dr. 75. Adj. v. Karlstads seminarium 70—05. Domkyrko-sysloman sedan 82. Utg. förträffliga läroböcker i geografi o. i kristendom.

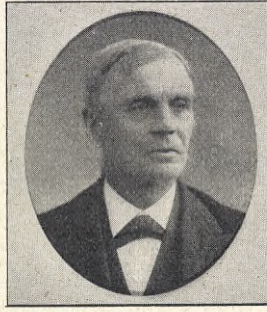
**RUDOLF AHLENIUS** †. Egnade sig efter afslutade skolstudier åt affärs-verksamhet från 70 i Töreboda samhälle. Grundade 88 speditionsaffär o. var Göta kanalverks inspektör samt kommissionär för ångare som trafik rade kanalen. När Skarab. E. Bank 72 öppnade kontor derst. blef A. dess

# VECKANS PORTRÄTTGALLERI

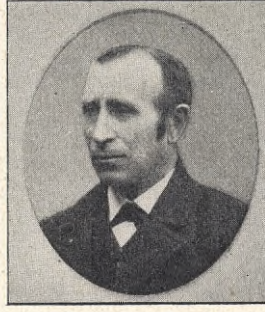
\* Data här nedan.



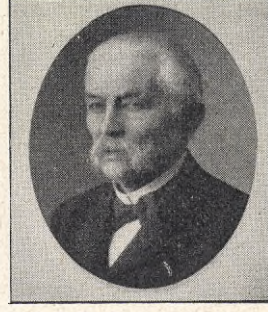
**N. W. ESPERSSON †.**  
Grosshandlande. — Karlshamn.  
F. 32. † 12 Jan.\*



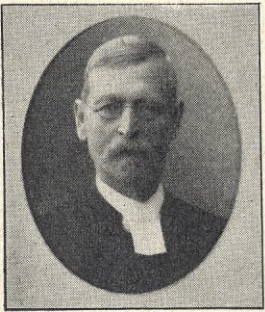
**C. A. DANIELSSON †.**  
Landbrukare. — F.d. Riksdags-  
man. — Farstorp. F. 38. † 6 Jan.\*



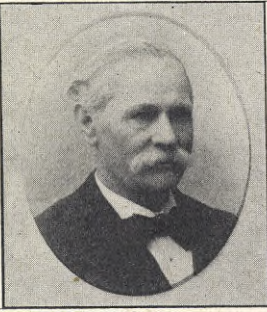
**B. A. ANDERSSON †.**  
Landbrukare. Kommunalordf.  
— Varberg. F. 37. † 26 Dec.



**J. W. BECKMAN †.**  
Godsegare. — Öregrund.  
F. 41. † 7 Jan.\*



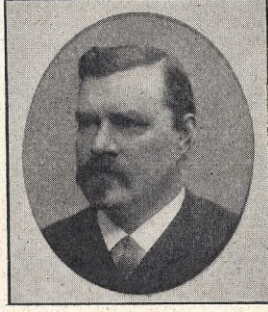
**C. LIND †.**  
Fil. D.r. Domkyrkosyssloman.  
— Karlstad. F. 35. † 8 Jan.\*



**C. F. NORDSTRÖM †.**  
F. d. Fanjunkare. Gymnastik-  
lärare. — Norrköping.  
F. 36. † 4 Jan.



**R. W. AHLENIUS †.**  
Bankkamrer. — Töreboda.  
F. 40. † 12 Jan.\*



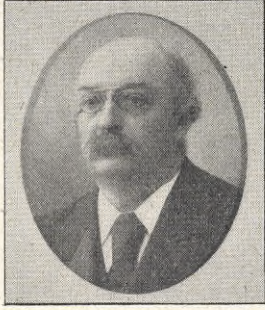
**A. G. MÖLLENHOFF †.**  
E. Provinsialläkare. — Rams-  
berg. F. 50. † 10 Jan.\*



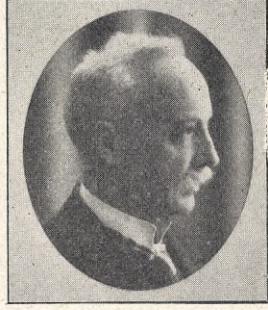
**C. P. S. SVINHUFVUD †.**  
F. d. Öfverstelöjtnant. Gods-  
egare. — Stocktorp, Mellösa.  
F. 45. † 6 Jan.



**A. ANREP †.**  
Ingeniör. — Helsingborg.  
F. 45. † 26 Dec.\*



**J. O. DRAKE †.**  
F. d. Borgmästare. — Stock-  
holm. F. 47. † 6 Jan.\*



**G. E. WREDE †.**  
Friherre. Godsegare. Civ.-  
Ingeniör. — Djupadal.  
F. 53. † 9 Jan.\*

kamrer, afgick 01, blef 07 kontrollant. En af stiftarne af Töreboda allm. Sparbank 76, styr. v. ordf. till 01, sedan dess fourth direktör och styr. ordf. Mångårig ordförande i municipalstyrelse v. Då samhället 09 blef köping valdes Å till ordf. i komm.-nämnden o. stämman. F. o. m. 11 ordf. jemväl i kommunalfulln. Sedan 09 just.-min. ombud i tillsyn öfver tryckalster.

**AXEL MÖLLENHOFF †.** Stud.-ex. 71, med lic. 86. Förordn. ss. e. lä-  
kare i olika distrikt; sedan 87 e. prov.-läk. i Ramsbergs distr. Kommun-  
nämndens ordförande, led. af kyrko- o. skolråd samt förvaltare af kommu-  
nens alla kassor. Ord. i Skyttegillet, inneh. skytteled. i guld.

**ALEPH ANREP †.** U-löjtn. v. Svea Lifg. 65, v. Bohusl. reg. 72, afsk.  
ur krigstj. 77. Egnade sig sedan 68 åt torfindustrien, 75-80 torfingeniör  
v. Jernkontoret; torfmaskinfabrikant i Ryssland 80-1900. Sedan sistn. år  
föreståndare i Statens torfskola Emmaljunga.

**OTTO DRAKE AF HAGELSRUM †.** Stud.-ex. 65, v. häradshöfd. 73, not.  
v. Sundsvalls rådst.-rätt 74, förste rådmän 77, borgmästare i samma stad  
95-08. Var på sin tid landstingsman, led. af skolråd, ordf. i bevilln.-be-  
redn., v. or ff. i lasarettssdir., ombudsman i Sundsvalls Handelsbank, krono-  
ombud i Sundsvalls E. Bank m. m. Sedan 10 bosatt i huvudstaden.

**GUSTAF (GÖSTA) WREDE †.** Stud.-ex. 73, afg.-ex. fr. Tekn. Hög-  
skolan 77. Delegare i egendomarne Djupadal o. Herrstorp i Blek. län.  
Ord. i Skogsvårdsstyr. inom länets landstingsområde sedan 04. Ord. i  
kommunalstämma sedan 97, i fattigv.-styr. 83-90. Verkst. dir. i Mell.  
Blek. jernv. A.-B. 87-99 samt styr.-led. sedan bolts bildande. Styr.-led.  
i Bredåkra-Tingsryds jernv. A.-B., styr.-led. i Ronneby Sparbank. Disp.  
i. Djupefors Fabr. A.-B. 99, ordf. i bolagets styrelse.

## För fotografer att beakta:

Firma som till H. S. D. insänder fotografier med en-  
samrätt för H. S. D. och ej lämnar samma eller liknande  
fotografier till annan illustrerad tidning, kommer att i  
så fall, utöfver vanligt honorar, få sitt namn utsatt  
på ett i ögonen fallande sätt, — eventuellt omnäm-  
nande, — då meddelande härom lämnas vid insändandet.

Redaktionen.

## ÅTERGIFVANDE AF PORTRÄTT ELLER FOTOGRAFIER

— af hvad slag som helst — i HVAR 8 DAG  
(utom annonsafdelningen) MEDFÖR INGEN SOM  
HÄLST KOSTNAD FÖR INSÄNDARE.

REDAKTIONEN förbehåller sig däremot fullständig frihet  
att icke införa annat än hvad den själf finner  
lämpligt och af intresse. REDAKTIONEN.



(Forts. fr. sid. 278.)

i morgon. Men i dag säljer jag mössan. De hade hunnit bort till det stora varumagasinet, där han köpt pjäsen, och hon gick raskt in, och sade till hälften vänd mot honom:

— Väntar du här — jag kommer strax.

I samma ögonblick hon försvunnit bakom den stora svängdörren, förstod han fullt ut hvilken svår nödvändighet hon underkastade sig.

Hade det nu stått i hans makt att rycka henne tillbaka hade han gjort det.

Var icke detta helvetet, sade han till sig själf. Dessa ständiga penningbekymmer, denna eviga kamp för brödbiten. Som en mara låg fattigdomen öfver honom och tryckte ner hans arbetslust, förgiftade förhållandet mellan honom och den kvinna, han likväl varmt älskade. Fattigdomen var som en hemlig makt, hvilken tvang dem att tala fiendliga ord till hvarandra. Och fastän de i sina handlingar röjde hjärtats forna ömhet och uppoffring, blef aldrig en smekning växlad dem emellan.

Detta, som hon nu gjorde — var icke detta en kärleksuppoffring. Jo visst var det så. Nu stod hon därinne och vecklade upp papperet. Nu tog hon fram pjäsen.

Han såg tydligt expeditrisens först häpna, så undersökande och till sist försmädliga min.

Att han ändå tillät detta — så stor var alltså nöden.

Men han ville be henne om förlåtelse, han ville rycka bort den förställningens slöja, som dolde deras hjärtan för hvarandra.

Det ömma förtroendet, den sanna tillgifvenheten skulle återkomma. Deras stunder af gemensam kärlekslycka, skulle mildra bitterheten i deras kamp för tillvaron.

De skulle åter bli goda mot hvarandra.

Och han var öfvertygad om, att han skulle säga henne allt detta, när hon kom ut.

Men när han verkligen såg henne stiga ut på trappan, seende sig om efter honom, när han såg hennes allvarliga, skamfulla ansikte, kunde han icke få ett ord öfver sina läppar. Och hon missförstod hans tystnad, och sade:

— Intresserar det dig icke att höra hur det gick? Jag fick tre kronor — vet du, de trodde strax att jag stulit den.

Och hon skrattade bittert.

De gingo längs kanalen, där fiskbåtarna lägga till. På kajen stodo grupper af köpande, och den fjälliga fisken glänste i lyktskenet, när den vägdes upp i korgarna.

Hans målaröga väcktes af det pittoreska i scenariet och han sade:

— Se så vackert — ljuset öfver kajen och de mörka seglen mot himlen.

Men hon svarade;

— Ja — när jag rest, kanske du kan arbeta.

De fortsatte sin vandring under tystnad. Men han kände huru intrycken sköljde öfver honom, friska, lifgivande. Hans artistblod sattes i gungning, det bankade under hans hud.

— Se — sade han, se, och han var glad som en pojke.

Vid en af de stora svängbroarna kom en lastångare dragen af en tjutande bogserbåt. Varningsklockorna ringde, trafikken afstannade, hvisselpipan skar genom luften och det mäktiga maskineriet svängde den stora järnbron ett halft hvarf, så att ångaren kunde passera.

Han hade åter blifvit dyster, slutet och tänkte på hennes ord.

— Skall du resa, sade han, hvarför?

— Det förstår du nog, svarade hon.

Och de fortsatte att gå längs kajen ned mot skeppsvarivet, där kanalen öppnade sig ut mot sjön. Snedt bakom sig hade de stadens centrum, med sina tusen upplysta fönsterrader, sina bodar, i hvilka bågglamporna hängde som strålände pärlor.

Framför dem på andra sidan låg varfvet fabriker med svarta skorstenar mot den blå natthimlen, med jätterutor gnistrande af ugnarnes eld. Och långt ute öppnade sig sjön, blänkande under månens ljus.

Målaren stannade betagen, och åter brusade det i hans blod.

Han måste se detta, måla det, just så — hvilket motiv.

Han såg sig om efter en lämplig plats — där han kunde få stå i fred.

Kajen, som här bildade tre breda trappsteg ner mot vattnet, var ej folktomt vid denna tid.

Men om han steg ner — om han kunde få plats på det nedersta trappsteget.

Han hade glömt kvinnan vid sin sida, och steg raskt ner.

Men när han satte foten på den lägsta afsatsen, kände han plötsligt hennes armar hårdt om sin hals, och han såg sin hustrus likbleka ansikte vändt tätt in mot sitt, medan hon nästan i ett skrik sade: — Ludvig —! hvad gör du —?

Han stirrade förvånad på henne.

Men i ett nu förstod han.

Och i det han hårdt slöt henne in till sig, sade han mellan kyssarna:

— Älskade — nu reser du icke.

— Nu när jag funnit ett nytt, hufvudsakligt motiv, på samma gång jag fann dig åter.

Hon snyitade i hans armar, men hennes ögon logo förhoppningsfullt och hon sade:

— Om du kastat dig ner — där, så hade jag följt dig.



II. 8 D. STOCKHOLMSFOTOGRAF. Kliche: Bengt Sjöversparre.

DROTTNINGHOLMS GAMLA VÄRDSHUS I RÜINER.

Den 14 januari på morgonen utbröt eld i Drottningholms 200 år gamla värds hus, som trots energiskt släckningsarbete, i grund nedbrann. Tack vare Hodsprutan Sankt Erik, som efter-telefonerats från Stockholm, lyckades man begränsa elden till själva värds huset. — Hur elden uppstått vet man ännu ej med säkerhet. — Den brunna byggnaden tillhör Kungsgården och var försäkrad för 12,000 kronor. Med Drottningholms värds hus' brand har en mycket populär tillflyktsort i hufvudstadens grannskap försvunnit.

INNEHÅLL

Fredrik Barnekow †. — August Strindbergs dag. — Porträtt och bilder för dagen. — Lungsotssanatoriet i Svenshögen. — "Motivet" af G. Adrian-Nilsson. — Orkesterföreningens i Gefle första konsert. — Från kongungens besök i Gefle. — Den nya centralbanken. — Det högtidliga öppnandet af 1912 års riksdag. — Vid förra representationsformen. — När Equitable-jättebyggnaden i Newyork brann ned. — Den nya franska ministärens första konselj. — Veckans porträttgalleri.